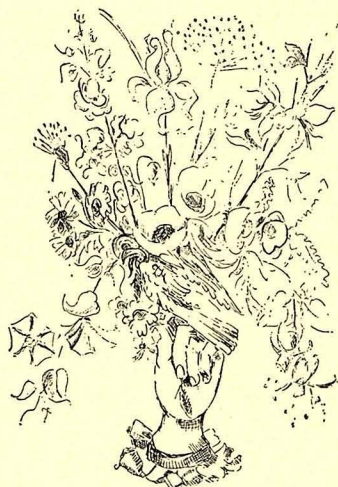

Goigs a la imatge retrobada de la Mare de Déu de Consolació de Santanyí (Mallorca)

Si amb amor sou invocada
que ragi la vostra amor,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Marededeueta antiga,
digau: qui us substituï?
Éreu terrossana espiga
i us volgueren com un pi,
alterosa i estufada
dins disbauxes de claror,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

I romanguéreu malmesa
dins les golfes d'un casal,
fins que us retrobà l'encesa
amor d'En Bernat Vidal.
¿No us semblà vostra tornada
un bell guait des d'un balcó?,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

¿Quin cisell us morfonia
en la fusta ben olent?
Res no en sabem avui dia
del qui bella us féu patent;

Lletra: Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella.

Dibuixos: Miquel Pons i Bonet.

V/. Pregau per nosaltres,
Mare de Déu de Consolació.

R/. Perquè siguem dignes
de les promeses de Jesucrist.

PREGUEM

Us suplicam, Senyor Déu, que concediu als vostres servents de poder fruit sempre d'una bona salut espiritual i corporal; i per la intercessió de la benaurada sempre Verge Maria, prop vostre, al cel, allibereu-nos de les tribulacions de la vida present i feu-nos gaudir de la joia eterna. Per Crist Senyor nostre.
R/. Amén.

només que us hem retrobada
i que éreu per l'avior
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Un Ebre, un Xantos, un Sena,
un Nil, un Ian-Tse-Kiang,
és l'entorcillada pena
de la hipersensible sang.
Decadent!, li diu la irada
moda de l'abstracció.
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Si els instints cerquen la nova
llum que prometé el llevant,
l'etern fàstic només troba
la buida arrítmia d'un cant,
la perpètua bufetada
i el foc del primer dolor,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Us diran cançons galanes,
però jo us la faré, sols,
de copinyes i magranes,
de cera i de porriols,

fins que el crit deixi inflamada
la vostra invocació,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Donau pa i amor de sobra
al poble que se us ha obert
i la dolça calma al pobre
Llorenç Moyà Gilabert
de la Portella. Amb mà irada
han de mester politxó,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Des de la vostra cuculla
regneu sobre Sant Anyell,
Robines, per onsevulla...
Si tengués un cascavell
el posaria —ja es bada—
en la mà del gai Minyó,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

De vostra vila estimada
oïu l'advocació,
*Fonament, Pedra Assentada
de la Consolació.*

Música: Antoni Riera i Estarelles.

Placid i devot.

Si amb a-mor sou in-vo-ca-da que
ra-gi la vos-tra a-mor, Fo-na-ment, Pedra Assen-
ta-da de la Con-so-la-ci-ó.....
Ma-re. - de - de - ue - ta an - ti - ga, di-gau: qui us substituí-
? É - reu te - rrossa - na espi - ga' i us volgue-
ren com un pi, al - te - ro - sa i estu - fa - - - da
dins dis - hau - xes de cla - - ror.

NOTA HISTÒRICA

Del Santuari de Consolació de Santanyí s'han ocupat els historiadors Mn. Llorenç Lliteras, Bernat Vidal i Tomàs, Ramon Rosselló, entre altres. De les imatges de Nostra Dona Santa Maria de Consolació ens hem preocupat al dictat del temps i de les circumstàncies.

Si la casa-santuari, mai no més antic que la fundació de la vila, com volia Berard i Solà, el localitzam entre els segles XV i XVI, hi hauria un acord entre els testaments de 1494, *e si dit paviment no's feya, ni dita imatge de nostra dona, sia tot convertit en un offer*, i de 1497, *Item leix al imatge que's fa de nostra dona, cent sous petits* i l'antiguitat de la talla situada per uns, dins el XV i pels altres, a la transició del gòtic al renaixement.

Desconeixem la data precisa, quan Nostra Dona de Consolació va prendre possessori de l'alt casal. Tenim algunes dades, no massa clares, de la primitiva imatge i del canvi per aquella de considerable altària i manco qualitat artística. De totes maneres hi notam quelcom d'estrany.

A la visita pastoral del Bisbe Rocamora, el 1646, parla de l'altar major, amb el retaule de la Mare de Déu del Roser, que troba decent. Al costat dretà, sobre una columna, *está dicha Virgen de Consolación de bulto...* El Bisbe Vich i Manrique ja, l'any 1576, troba la imatge deteriorada i mana que sia restaurada.

Bover, copiant el cavaller Berard escriu: *Un altar de tablas pintadas viejas y sobre él la Virgen que antes estaba en el altar mayor*. És Bover que notifica que l'autor de la nova Mare de Déu és Nicolau Pons, *—fue buen escultor—* que la treballa l'any 1780. El nom de l'escultor està documentat i coincideix amb el Rector Nicolau Pons, que mana la permuta. Ignoram la data de la substitució i si motiva o no la disconformitat entre els devots.

Amb el pas dels anys i dins un cert abandó del santuari, tant espiritual com material, la imatge acusa un progressiu envelliment que malpara la seva primitiva elegància, oculta també per successives repintades, que imposen una total restauració o substitució.

L'any 1958 es localitza a Ca'n Cordella de la Costa, l'agraciada figura de la primitiva Mare de Déu de Consolació i és donada a l'apotecari i cronista de la vila Bernat Vidal i Tomàs, el qual manifesta que, de bon agrat, en faria ofrena, amb la condició que fos retornada al santuari del puig. El que era oferiment en vida, es convertí en realitat a la mort de Bernat Vidal i Tomàs i els seus familiars en feren donació. Es realitzen algunes millores al santuari, seguint els plànols dels arquitectes Ferragut i Gamundí i s'esborren tots els vestigis de les reformes del 1936.

El 8 de desembre de 1972 Nostra Dona, retrobada, amb tota solemnitat i ben acompanyada, torna a seure al portal de l'antiga casa. El Bisbe d'Eivissa Dr. Francesc Planas beneeix la restauració del santuari, i Mossèn Guillem Parera, Rector de Santanyí, col·loca la Mare de Déu al seu antic i nou habitatge.

La joiosa retrobada de Nostra Dona Santa Maria de Consolació, inspirà a Missèr Llorenç Moyà i Gilabert de la Portella, q.a.c.s., els presents goigs, que donam a l'estampa.

Hi ha notícia, però no confirmació, d'uns vells goigs. Del 1936 daten els goigs de Maria Esteve de Vicens i Magdalena Llompart d'Alcover, musicats pel canonge Francesc Esteve. De 1975 són els «Goigs a la retrobada Mare de Déu de Consolació...» de Mossèn Joan Roig i música de Rafel Subirachs. Tot plegat compon un càntic «consolacioner» a Nostra Dona Santa Maria.

Miquel Pons i Bonet